

Стояла баба, руки склала

Микола Вінграновський

Стояла баба, руки склала.
Старій давно пра-пра-пра-про...
Тополя вітром ледь хитала,
І воловодився Дніпро.

На бабу кібчик сів, бо ніде,
Почистив з бабою крило
І полетів шукать поснідять,
Бо, як-не-як, живіт звело.

Надулась баба, баба плаче,
Губа губу шука і мене, —
Чого ти плачеш? Ти не бачиш,
Що в кібчика життя мале?

І — раптом з гір, чи з Борислава,
Чи то з-за баби заревло —
Тополя вітром захитала,
І — зволоводився Дніпро.